

Пізнати світ за хвилину.

Гнів.

Дві жінки – тех. працівниці. Тягнуть поліетиленовий пакет повний сміття. В будинку культури проводять весняну чистку і зимовий бруд треба ліквідувати. Вони обоє несуть пакет за ручки, він важкий. Це вже сьоме коло за сьогодні. Поліетилен вривається жінкам в руки, стінки пакету б'ють по ногам – заважають йти. До смітника ще кілька метрів, але вони найважчі. Їх ноша опускається нижче – поліетилен розтягується. Раптом пакет рветься.

Страх.

Парк недалеко від житлового масиву. Молода дівчина йде по своїм справам. Тут дуже багато людей. Хтось грає в футбол, хтось дресує собаку недалеко від стежки. Хазяїн пса кидає палку – вчить команді «Апорт». Палиця падає, але тварина не може її знайти. Дівчина слухає музику, вона дивиться в бік і бачить, що на неї біжить пес. Тіло німіє, чутно ритм серця. Вона благаюче дивиться на хазяїна собаки, він мовчить. Собака перебігає стежку в кількох метрах від прохожої, хапає палицю і, переможно, біжить до господаря.

Презирство.

Зупинка маршрутного таксі. Бабуся з онукою тримаються за руку. Їх маршрут не популярний, тому частота автобуса п'ять – десять хвилин. Надворі спека. З ними по дорозі молодому хлопцю, що поспішає кудись. Він нервово поглядає на годинник, ходить з місця на місце. Одяг підібрав не за погодою – жарко. Під'їжджає жовта рятівниця. Всі заходять в авто, людей багато. Наступні на черзі бабуся з онукою. Дівчинка ступає на східці повільно, одна за одною. Бабуся не може заскочити швидко – роки не ті. Юнак одразу за ними, в черзі. Позаду бабусі чутно важкі видихи, що демонстративно створює поспішаючий юнак.

Сором.

Чоловік, що має моральні відхилення. Його видає все : хода, риси обличчя, очі. На ньому чорне пальто, хоча на дворі весна. Він не може влаштуватись на роботу через хворобу, але жити якось треба. Він збирає порожні пляшки і макулатуру. За день обходить пів міста, зазирає в кожную урну, щоб знайти, досить бажану, склотару. На лавці, сидить компанія юнаків – п'є пиво, біля кілька порожніх пляшок. Чоловік в пальто бере їх, і відводить очі від гамірної компанії. За його спиною чутно сміх.

Здивування.

Чоловік йде на роботу. Назустріч йому різні люди, в яких свої думки і проблеми. Наш знайомий в чорному пальто, також, серед них. Чоловік окидає його і навіть не приховує відразу. «Ти – бомж»,- звучить в голові у нього. Все ближче і ближче їх зустріч. Хтось штовхає поспішаючого на роботу. Це велосипедист, що не наважується їздити по дорозі. Він миттю зникає, а чоловік, обтрусившись, прямує на роботу. Наш знайомий, в пальто, проходить повз нього. Роботяга, раптом чує : « вибачте, це не ваше?» - хворий протягує гаманець, що випав під час падіння. І на роботі, і ввечері чоловік не зможе викинути з голови думку : « Чому він віддав мені гаманець?»

Радість.

Молода пара гуляє по місту. Вони одружені три роки назад. Здавалося б все відомо один про одного. В їх відносинах настає момент коли почуття затихають. Прогулянки по місту – єдиний порятунк, втеча від вбивчого побуту. Маршрут відомий : з дому по центральній, на площу, в магазин і додому. Вони пройшли пів дороги. Він просить її почекати, вона стоїть. За мить перед нею з'являються квіти, щойно куплені у жіночки з відром тюльпанів. Він дарує їй букет. Думки в неї в голові : « він не втратив своїх почуттів до мене».

Це лише основні емоції, що частіш всього проявляються. Насправді ж - їх безліч, їх варіації різні. Сучасна людина не звертає увагу на навколишній світ. Вона не хоче відкривати щось нове. Ми перестали спостерігати, перестали цікавитися чимось, окрім себе. Ми не хочемо пізнавати нову інформацію, адже це порушить наші плани, змусить робити висновки. Всі філософії світу, в яких би вони варіаціях не були, можна звести до одного слова : « думай!». Саме здатність думати вирізняє вид «людини розумної» з поміж інших тваринних видів, саме ця здатність і дарує нам прогрес. Тому, щоб стати частиною прогресу і почати розвиватися, потрібно не так і багато, лише думати.